

Arrest

nr. 75 954 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine bent en op 7 maart 1984 in Grodno (Belarus) geboren werd, waar u ook woonde.

Op 21 oktober 2004 nam u deel aan een protest tegen de vervalsing van de verkiezingen. U werd dezelfde dag aangehouden naast uw huis in Grodno. U werd in de gevangenis gestoken wegens deelname aan de protesten. In april 2005 werd u veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf op beschuldiging van drugsbewaring. Op 21 oktober 2006 werd u vrijgelaten.

Eind oktober 2010 werd u lid van de burgerbeweging "Europees Belarus". Begin november 2010 bezocht u een speech van A. S. (...), medestichter van "Europees Belarus", in Grodno. Op 19 december

2010 nam u in Minsk deel aan een betoging tegen de uitslag van de presidentsverkiezingen. U werd niet gearresteerd en ging terug naar Grodno. Op 21 december 2010 kwamen politiemensen in burger naar u thuis en namen u vast. U werd in een wagen gestoken en doorzocht. U werd naar de wijkpolitie gebracht maar bleef in de auto zitten. Na enkele uren kon u terug naar huis. De dag voor uw vertrek werd u telefonisch opgeroepen om u opnieuw bij de politie te melden.

Uiteindelijk verliet u Belarus op 9 februari 2011. Vanuit Grodno reisde u in een aparte ruimte in een vrachtwagen naar België, waar u twee dagen later aankwam. Op 14 februari 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Belarus problemen heeft met de KGB, de politie en de autoriteiten. Deze problemen ontstonden toen u in 2004 na een protestmeeting werd gearresteerd en in de gevangenis belandde.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste werden verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde u meermaals dat u op 21 oktober 2004, op de avond van de verkiezingen na het sluiten van de kiesbureaus, deelnam aan een protest tegen de vervalsingen van deze verkiezingen (CGVS, p. 10, 13, 14). Tevens stelde u dat u twee jaar later, op 21 oktober 2006, werd vrijgelaten uit de gevangenis (CGVS, p. 15). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat de verkiezingen in Belarus op 17 (en deels op 27) oktober 2010 plaatsvonden. Het is opvallend dat u deze datum niet precies wist, temeer aangezien op die belangrijke dag de verkiezingen plaatsvonden in Belarus en u op die dag werd gearresteerd, waarna een verblijf van twee jaren in de gevangenis volgde.

U stelde dat S. (...) tijdens de betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen op 19 december 2010 werd opgepakt. U vertelde dat hij eerst naar een medisch punt werd gebracht omdat hij gewond was. Daarna zou hij naar de KGB gebracht zijn (CGVS, p. 11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat S. (...) tijdens de betoging werd geslagen maar nog niet werd opgepakt. Na het incasseren van de slagen werd hij door een journalist naar een ziekenhuis gebracht. Onderweg naar het ziekenhuis werd de auto onderschept en werd S. (...) gearresteerd en meegenomen naar een detentiecentrum. Deze versie wijkt af van het verhaal dat u vertelde over de arrestatie van S. (...). Aangezien u lid bent van "Europees Belarus", en beweerde dat S. (...) eigenlijk de enige leider is van deze beweging, kan ik verwachten dat u beter geïnformeerd zou zijn over de lotgevallen van S. (...) na de presidentsverkiezingen van 2010, die bovendien breed in de media werden uitgesmeerd.

Daarnaast kende u enkel S. (...) als stichter van "Europees Belarus". U kende geen andere stichters, hoewel u verklaarde dat u dacht dat S. (...) de partij niet alleen stichtte (CGVS, p. 7-8). U slaagde er niet in om andere leidende figuren van "Europees Belarus" bij naam te noemen, buiten die van D. D. (...), die een vergadering waar u aan deelnam leidde, en de vrouw van S. (...) (CGVS, p. 8). U stelde dat u op 29 of 30 oktober 2010 lid werd van de burgerbeweging "Europees Belarus" (CGVS, p. 4 en 7). U dacht dat de partij op 24 oktober 2010 officieel werd geregistreerd. Die dag of een paar dagen later werd u lid van de partij (CGVS, p. 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat S. (...) de burgerbeweging "Europees Belarus" in 2008 met verschillende andere bekende Belarussische politici oprichtte. Tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, dat "Europees Belarus" een burgerbeweging is en niet als partij werd geregistreerd. U stelde dat u geen actieve rol speelde bij "Europees Belarus" en geen functie had. U liet zich enkel registreren (CGVS, p. 8). Tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u echter verklaard dat u gewoon lid was van de partij. Hierbij verspreidde u pamfletten en nam u deel aan meetings (DVZ vragenlijst, 3.3).

Bovendien verklaarde u dat u erg snel na de registratie van "Europees Belarus" als partij, lid werd van "Europees Belarus". Hierdoor kan worden verwacht dat u als lid en verspreider van pamfletten van "Europees Belarus" voldoende op de hoogte zou zijn van het ontstaan en de organisatie van de burgerbeweging "Europees Belarus", wat niet het geval bleek. Bovenstaande tegenstrijdigheden,

waarvan verschillende de kern van uw asielrelaas raken, hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uit.

Ten tweede kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo stelde u dat u in de gevangenis werd gestoken nadat u op 21 oktober 2004 deelnam aan protesten tegen de vervalste verkiezingen (CGVS, p. 10). U kon echter geen begin van bewijs voorleggen van uw deelname aan dit protest, van uw veroordeling door de rechtbank en van uw twee jaar durende opsluiting. Verder verklaarde u dat u geen lidkaart heeft van "Europees Belarus" maar wel een wit blad papier kreeg waarop stond dat u geregistreerd was bij "Europees Belarus". Dit papier zou nu bij u thuis in Belarus liggen (CGVS, p. 8-9). Ook dit document kon u niet voorleggen. U stelde dat een vriend van u, D. A. (...), in de gevangenis belandde (CGVS, p. 9). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs aandragen. U verklaarde dat uw moeder enkele maanden geleden vier dagen werd aangehouden door de politie omdat ze bewijzen had aangevraagd naar aanleiding van uw aanhouding in 2004 (CGVS, p. 3, 9, 13). Hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. U stelde dat u eigenlijk niet het recht had om te reizen. U verklaarde dat u een papier heeft ontvangen waaruit bleek dat u Belarus niet mocht verlaten. U verkreeg dit papier nadat u een uitreisvisum had aangevraagd. U stelde dat dit papier wellicht thuis in Belarus ligt (CGVS, p. 5). U kon dit papier echter niet voorleggen. Voorts stelde u dat uw zus op de muur bij de paspoortdienst van de wijk Oktjabrski zag dat u op een lijst met gezochte personen stond (CGVS, p. 16). U kon geen enkel begin van bewijs, bijvoorbeeld een foto, van deze lijst voorleggen, noch een tastbaar bewijs dat u officieel zou gezocht worden in Belarus, wat u beweerde (CGVS, p. 16). Ten slotte stelde u dat uw huis regelmatig ("enkele duizenden keren") werd doorzocht. U stelde dat hiervoor geen papieren gebruikt werden (CGVS, p. 16). Mocht u echt "duizenden keren" een huiszoeking hebben moeten ondergaan, kan niettemin verwacht worden dat u minstens een begin van bewijs van een van deze huiszoekingen zou kunnen voorleggen, wat u niet deed. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

In ditzelfde verband benadruk ik dat u geen enkel identiteitsdocument voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Ten derde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Belarus naar België. U verklaarde dat u vanuit Grodno in een aparte kleine ruimte in een vrachtwagen naar België reisde (CGVS, p. 6). U was tijdens deze reis niet in het bezit van identiteitsdocumenten (CGVS, p. 5-6) en zou onderweg tussen Belarus en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 6). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Hierbij worden lege ruimtes of personen die zich in de vrachtwagen bevinden, gegarandeerd gedetecteerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een vrachtwagen te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u verstoort in een afgesloten ruimte van een vrachtwagen, zonder gecontroleerd of gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort, waarvan u verklaarde dat het op 21 december 2010 werd afgenomen door de politie (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve vermeld ik dat u verklaarde dat uw vader in augustus 2010 overleed. Volgens de papieren overleed hij aan een hartaanval. U stelde echter dat zijn lichaam niet werd onderzocht en stelt dat niemand gelooft dat hij een natuurlijke dood stierf (CGVS, p. 2-4). U bracht echter geen begin van bewijs aan met betrekking tot de omstandigheden van het overlijden van uw vader.

Aangaande de psychische en medische problemen waar u melding van maakte, moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u psychische en medische

problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 13). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt dat de behandeling van de zaak verwezen zou worden naar de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) omdat er geen eenheid van rechtspraak bestaat. Hij legt geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming. Hij toont niet aan dat er *in casu* een reden zou zijn om de behandeling van de zaak te laten verwijzen naar de Algemene Vergadering teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de Algemene Vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Het verzoek kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e) van deze Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Manifeste beoordelingsfout. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 november 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Daar waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat zijn asielaanvraag geen verband houdt met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie meent de Raad dat dit geen steun vindt in het administratief dossier of de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij een eenvoudig lid was van de partij die folders verdeelde en deelnam aan manifestaties, hij geen actieve rol of functie in de kern van de partij had en hij enkel de mensen die deelnamen aan de vergaderingen kende zijnde S. (...) en D. (...).

Aangaande zijn politiek profiel blijkt uit het administratieve dossier dat verzoeker zijn asielmotieven heeft gebaseerd op zijn sympathieën voor een oppositiebeweging. De Raad meent dat de kennis van een partij waarvan een verzoeker stelt actief lid te zijn *in concreto* getoetst moet worden, maar dat verzoeker in deze niet overtuigt. Redelijkerwijze kan van verzoeker verwacht worden dat hij zou weten dat "Europees Belarus" niet als partij geregistreerd was, maar een beweging was die door verschillende

bekende politici werd opgericht, waarvan eveneens kan verwacht kan worden dat verzoeker ze zou kennen.

Wat de verkiezingen van 2004 betreft stelt de bestreden beslissing: *“Ten eerste werden verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde u meermaals dat u op 21 oktober 2004, op de avond van de verkiezingen na het sluiten van de kiesbureaus, deelnam aan een protest tegen de vervalsingen van deze verkiezingen (CGVS, p. 10, 13, 14). Tevens stelde u dat u twee jaar later, op 21 oktober 2006, werd vrijgelaten uit de gevangenis (CGVS, p. 15). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat de verkiezingen in Belarus op 17 (en deels op 27) oktober 2010 plaatsvonden. Het is opvallend dat u deze datum niet precies wist, temeer aangezien op die belangrijke dag de verkiezingen plaatsvonden in Belarus en u op die dag werd gearresteerd, waarna een verblijf van twee jaren in de gevangenis volgde.”*

Weliswaar dient 2010 als 2004 gelezen te worden, maar redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker deze belangrijke datum waarop hij gearresteerd en twee jaar opgesloten werd zou kennen.

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker geen enkel bewijs van de aangehaalde feiten voorlegt ook al stelde hij over verschillende documenten te beschikken in zijn land van herkomst. Het feit dat hij geen bewijs kan voorleggen van de arrestatie en gevangenschap van zijn vriend D.A. is hiervan geen weerlegging.

Verzoeker bewijst zijn identiteit niet zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing. Het voorleggen van identiteitsdocumenten is een essentieel element in elke procedure. Het niet voorleggen van dergelijke documenten dient op aannemelijke wijze verklaard te worden.

Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker tot op heden nog steeds geen bewijsstukken voorlegt met betrekking tot de door hem beweerde problemen (deelname aan protest, veroordeling door rechtbank, opsluiting, attest lidmaatschap partij, bewijs van gevangenschap vriend, aanhouding moeder, attest uitreisverbod, lijst van gezochte personen, bewijs van huiszoekingen, ...). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij binnenkort bewijzen zal voorleggen, maar legt niet uit waarom deze niet eerder konden worden neergelegd, te meer daar verzoeker reeds sinds februari 2011 in België verblijft. Bovenal merkt verweerder op dat verzoekers asielaanvraag in hoofddorde werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen gelet op de talrijke tegenstrijdigheden aangaande de kern van zijn relaas. Indien verzoeker alsnog bewijsstukken zou neerleggen – waarbij bij gebrek aan identiteitsdocumenten nog niet is aangetoond dat zij op hem betrekking hebben – benadrukt verweerder dat om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

3.2. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend. Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 15, c) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Verzoeker verwijst ook naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 33 van de Vluchtelingenconventie.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker verwijst naar mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker toont niet aan dat de door hem aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie op hem van toepassing is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het artikel 33 van de Conventie van Genève. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij vluchteling is zodat dit artikel niet op hem van toepassing is.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS